

Náhorní Karabach: Dědictví Arménů má být vymazáno z historické paměti

 necenzurovanapravda.cz/2024/11/nahorni-karabach-dedictvi-armenu-ma-byt-vymazano-z-historicke-pameti

14 listopadu, 2024

Právě Náhorní Karabach je jedním z moderních příkladů islamizace původně křesťanského území. Před příchodem Osmanů tam byli Arméni, ale nyní, když se je podařilo definitivně vyhnat, se má vytvořit dojem, že tento národ zde nikdy neexistoval.

Proč osud tohoto národa nikoho nezajímá a proč tuto destrukci podporuje například EU? Protože se jde – jako vždy – „na ruku“ muslimům. Ostatně, křesťané jsou aktuálně zdaleka nejvíce utiskovanou skupinou na světě, ale všude se „pláče“ jen nad muslimy, ať už jde o Araby nebo Ujgury.

Pokud už nikomu nevadí osud jednoho násilně vysídleného národa, pak je také dobré upozornit na to, že mohamedáni nyní bourají starobylé arménské stavby, často postavené před mnoha staletími. Jde o památky nevyčísitelné hodnoty (a to i kulturní), které jsou často ničeny do základů, případně jsou přeměněny na mešity...

Ázerbájdžán se tento týden dostává do novin. Všechna média obsáhle informují o COP 29, který se točí kolem financování klimatického podvodu. Konference však bude zastíněna geopolitickým napětím, zejména pokud jde o roli Ázerbájdžánu jako producenta ropy a plynu.

Konflikt mezi Arménií a Ázerbájdžánem se však do novin nedostává. Rok po vojenském dobytí Náhorního Karabachu ázerbájdžánskými jednotkami je kulturní a náboženská krajina regionu neúprosně na pokraji vyhlazení (přečíst jste si o tom mohli například zde nebo zde).

To, co bylo kdysi baštou arménské kultury, se proměnilo ve scénu ničení a vysídlení. Zvláště pozoruhodné je ničení historických a náboženských míst, která odrážejí arménské dědictví po staletí.

Jedním z příkladů je zničení kostela Surb Hambardzum v Berdзору (viz titulní obrázek), jednoho z nejstarších arménských kostelů v regionu. Ázerbájdžán na jeho místě staví mešitu. Toto symbolické gesto představuje širší strategii k vytlačení arménské identity z oblasti.

Tisíce staletých arménských kostelů, klášterů a hřbitovů jsou demolovány nebo znesvěceny. Dějiny lidu se vymazávají kousek po kousku.

V září 2023 uprchlo z Náhorního Karabachu více než 100 000 Arménů, když ázerbájdžánská armáda zcela dobyla region ve druhé útočné válce po roce 2020. Podávají zprávu o násilné proměně své vlasti.

Po dobytí Stepanakertu, hlavního města regionu, byly tamní arménské symboly odstraněny, ulice byly přejmenovány a důležité památky byly zničeny. Název města byl změněn na Xankendi – další pokus vymazat arménskou přítomnost v regionu.

To, co Ázerbájdžán dělá, není jen vojenské, ale také kulturní vyhnání.

„Jsme svědky přepisování historie,“ říká Craig Simonian, křesťanský aktivista a regionální koordinátor Světové evangelikální aliance.

„Arménská kultura je záměrně vymazávána. Ničí se staré kláštery a hřbitovy, které jsou staletým dokladem naší historie. A to se děje pod očima globální komunity.“

Cílem je falšování historie. Ostatně, asi jen málokdo si uvědomuje, kolik dalších zemí bylo křesťanských, buddhistických či hinduistických, než byly dobyty muslimy. Pokud si odmyslíme Saúdskou Arábii, tak všechny ostatní dnes islámské země byly násilně dobyty a památka na původní obyvatelstvo byla mnohde zcela zničena.

Zvláště pozoruhodné je, že ázerbájdžánské úřady zvyšují své úsilí o reinterpetaci historie pomocí nových propagandistických opatření. Nově založený televizní kanál pravidelně vysílá pořady tvrdící, že Náhorní Karabach byl vždy ázerbájdžánský. Mezitím úřady přeměňují arménské kostely na mešity nebo je bourají.

Katedrála Nejsvětějšího Spasitele, jedna z nejvýznamnějších náboženských památek regionu, která již byla poškozena dělostřeleckou palbou, je dalším příkladem ničivých změn, které nyní utvářejí identitu regionu.

Zničení Stepanakertu je smutným odrazem tohoto procesu kulturního vymazání. V bývalém hlavním městě byly zničeny nejen vládní budovy, ale také občanská infrastruktura a náboženská místa.

Obchody a hotely byly buď srovnány se zemí, nebo jim byly přiděleny nové ázerbájdžánské symboly.

Sportovní stadiony byly přepracovány tak, aby reprezentovaly ázerbájdžánskou vlajku, a názvy ulic byly změněny tak, aby je spojovaly s historickými postavami, jako je Enver Pasha – což je obzvláště nevkusné vzhledem k tomu, že byl jedním z architektů arménské genocidy v roce 1915.

Mezinárodní společenství zůstává tváří v tvář tomuto vývoji pasivní. Politici jako nizozemská politička Leen van Dijke, která podporuje oběti konfliktů v Arménii, kritizují neochotu západního světa:

„EU váhavě stojí na straně Ázerbájdžánu, protože sleduje politické a ekonomické zájmy. Evropská komise vyjednala smlouvy o plynu s Ázerbájdžánem a označuje Ilhama Alijeva, ázerbájdžánského prezidenta, za spolehlivého partnera.“

Nedostatek rozhodné reakce ze strany mezinárodního společenství není jen diplomatickým výsměchem, ale také morálním selháním. Zničení arménské kultury v Náhorním Karabachu je činem, který nejen ničí historii lidu, ale představuje také ohrožené kulturní vymazání, které postihuje nejen Armény, ale celé křesťanské dědictví v regionu.

Pozorovatelé varují, že ticho světa znamená, že tato nespravedlnost zůstává nevyslyšena.

„Pokud se nikdo nedívá, nikdo nebude vědět, co se tady děje, a pokud to nikdo nebude vědět, nikdo se za nás nebude modlit,“ říká Craig Simonian, který na místě zažil dramatické změny. „Modlitba je klíčová a doufáme, že se svět už nebude dívat jiným směrem.“

Pro Armény, kteří si po zániku sovětského státu dokázali v Náhorním Karabachu uchovat svou staletí trvající kulturní a náboženskou identitu, se tato oblast nyní zdá ztracená.

Poslední zbytky starověkého arménského dědictví ničí Ázerbájdžánci, zatímco v Baku byla zřízena výkladní skříň pro svět. Ale jak kulturní genocida pokračuje, zůstává otázka:

Jak dlouho bude svět mlčet? A zůstává nejasné, jak lze vyvinout mezinárodní tlak na Ázerbájdžán, aby se předešlo opakování tragických událostí minulého století, například v jižní Arménii.

Výjimkou z této strategie pohledu jiným směrem je švýcarský národní rada Erich Vontobel z malé Federální demokratické unie (EDU). Interpelací a návrhem v Radě se zasazuje o ochranu arménských křesťanů a návrat těch, kteří byli vysídleni z Náhorního Karabachu.

V září 2024 odcestoval do Arménie, kde hovořil s arménským obyvatelstvem a vysídlenými lidmi z Náhorního Karabachu.

Na Vontobela hluboce zapůsobilo politické a sociální napětí v Arménii. Obzvláště ho znepokojovalo rozdělení mezi dlouhodobě zavedené Armény a více než 100 000 vysídlených lidí z Náhorního Karabachu.

Kritizuje arménskou vládu za to, že dělá málo pro povzbuzení návratu vysídlených lidí ze strachu, že rozhněvá Ázerbájdžán. To by však mohlo z dlouhodobého hlediska vést k dalšímu napětí, pokud se Ázerbájdžán bude cítit povzbuzen k otevření nové fronty v jižní Arménii, aby vytvořil přímé spojení se svou enklávou Nachčivan.

Pokud by se to podařilo, byla by prolomena arménská bariéra, která Turecku a jeho spojenci v Baku dosud bránila vytvořit velkou skupinu muslimských turkických národů, která se táhne od hranic Číny až do Evropy.

Vontobel naopak vyzývá k jasnému postavení a politické podpoře návratu Arménů do Náhorního Karabachu. Je přesvědčen, že mírové řešení Náhorního Karabachu je možné, pokud bude dosaženo kompromisu.

Navrhuje vytvořit do značné míry samosprávný Náhorní Karabach, který by vysídleným osobám umožnil bezpečný návrat za předpokladu, že navrátilci budou moci žít v míru a požívat mezinárodní ochrany...

Tolik k aktuální situaci, kterou si ovšem Arméni tak trochu zavinili sami právě zvolením prozápadní vlády, která se plně podřídila Ázerbájdžánu – přesně podle přání EU...

Ohodnoťte tento příspěvek!

■ ■ [Celkem: 7 Průměrně: 5]